

เพทุบาย

บทที่ 34

สีหน้าของบุษราคัมดูดีขึ้นเมื่อตกทายกับฉัตรแก้วซึ่งตื่นที่หลัง แล้วตามมาทีโต๊ะอาหาร คนอื่นๆ ยังหลับสบายเพราะหลังจาก กลับจากนั่งรถตุสต์ว์ ก็ยังมาจับวงตีมหัศจรรย์คุยกันต่อ

“อรุณสวัสดิ์ค่ะ พี่บุษ หายปวดหัวหรือยังคะ”

“หายแล้วค่ะ น้องแก้วคงสนุกมากละซี หน้าตาสดใสเชียวนี้”

สีหน้าเธอเปล่งประกาย “ค่ะ สนุกมาก...”

“เมื่อคืนเห็นอะไรบ้างคะ”

“แก้วเห็นกวาง วัวกระทิง แล้วก็ช้างค่ะ”

“แค่นั้นหรือคะ อย่างนั้นดูที่ไหนก็ได้”

“แหม มันสำคัญที่บรรยากาศค่ะ พี่บุษ” เธอยิ้มเบิกบาน นึกถึงแขนอุ่นๆ ที่สัมผัสบ้าง โอบหลังบ้างในยามรถโยกคลอนเพราะ หลุมบ่อของคนหน้าขมิ้มที่ร่วมทางไปด้วย แล้วก็รู้สึกอึดอัดใจ

“นี่คนอื่นยังไม่ตื่นกันหรือคะ”

“คุณป๋องออกไปวิ่ง นอกนั้นยังนอนกันอยู่เลย น้องแก้ว ทานข้าวต้มมะคะ พี่บุษจะตักให้”

“แก้วขอโทรศัพท์หาแม่ก่อน ที่นี้ใช้โทรศัพท์มือถือได้คะ เมื่อคืนแก้วก็โทรครั้งหนึ่งแล้ว”

เธอถือโทรศัพท์เคลื่อนที่ออกมาดูเรียกอยู่ที่ลานหน้าบ้าน อดไม่ได้ที่จะสอดสายตามองไกลออกไปเพื่อจะเห็นร่างสูงหนา คล้ายนักกีฬาวิ่งออกกำลังยามเช้าอยู่ที่ใดที่หนึ่ง

“นี่แก้วคะคุณสม้ย” หญิงสาวตกทายเมื่อพยายามสาวใหญ่ มารับสาย “ทุกอย่างเรียบร้อยดีไหมคะ เช้านี้แม่เป็นยังไงบ้าง”

“โอ้ คุณแก้ว เมื่อค่ำวานก็โทรหยกๆ ไม่ต้องเป็นห่วงหรอกคะ คุณผู้หญิงสบายดี”

“แก้วจะกลับเย็นนี้คะ”

“ค่ะ ค่อยๆ มา ไม่ต้องรีบร้อนนะคะ เออ... แล้วคุณอักษฎางค์ ขับรถตามไปหรือเปล่า พบกันหรือยังคะ”

คำถามทำให้เธอแปลกใจ “อะไรคะ อັษ ขับรถตามแก้วมาหรือ”

“ค่ะ ก็เมื่อวานพอคุณแก้ววางสายคุณอักษฎางค์ก็มา เธอ เมามากค่ะ พอรู้ว่าคุณๆ ไปไร่คุณเสกกันก็โวยวาย รบเร้าถามจน คุณณต้องให้กระดาษแผนที่ของคุณเสกไปค่ะ”

เสียงบอกเล่าทำให้หญิงสาวทั้งอึดอัดทั้งเป็นห่วง แม้เธอตั้งใจ จะเลิกกับอักษฎางค์ แต่ความผูกพันที่ฝังรากมานานปีทำให้อดเป็นห่วง ไม่ได้

“แล้วเขาจะมาได้อย่างไร คำมีดตึกดีดอย่างนั้น”

“เขาบอกว่าไปถูกค่ะ เพราะตอนอยู่ที่นี้ก็บังเอิญมีโทรศัพท์ มาถึงเขาพอดี ได้ยินเสียงซักถามทางกันด้วย ฉะนั้นก็ว่าเป็นคุณแก้ว เสียอีก”

“ไม่ใช่แก้วหรอกค่ะ แก้วอยากให้อັษกลับภูเกิดไปเรียนหนังสือ ไม่อยากให้ตามมาที่นี่ แต่ เอ... นั้นอັษพูดโทรศัพท์กับใครกัน”

“ถึงยังไงๆ เธอก็ตามมาแล้วละคะ คุณแก้วพูดกันให้ดีๆ ก็แล้ว กัน เห็นกันมานานแล้ว ฉะนั้นอดเป็นห่วงไม่ได้”

หญิงสาวถอนใจ เดินกลับมาบอกบุษราคัมด้วยท่าที่กลัดกลุ้ม

“คุณสม้ยบอกว่าอັษ ขับรถตามมาค่ะ”

“ตายจริง อย่างนั้นหรือคะ” สาวใหญ่ทำเสียงแปลกใจ ฉัตรแก้วบ่นว่า “ไม่รู้ว่าเขาคิดยังไง... อุตส่าห์หนีมาแล้ว ยังจะมาอีก แก้วไม่อยากให้มีเรื่อง เกรงใจคุณเสก”

“นั่นสิคะ คุณเสกเป็นผู้ใหญ่ พี่ว่าเขาต้องไม่ชอบเรื่องแบบ นี้แน่ๆ เลย ไม่รู้ว่าอັษจะพาลขนาดไหน จะพูดกันรู้เรื่อง หรือเปล่า” บุษราคัมพลอยวิตกกังวลไปด้วย

“แล้วแก้วจะทำยังไงดีละคะ เป็นห่วงอັษก็เป็นห่วง ขับรถ

ตามมามีต๋อๆ คำๆ จะหลงทางไปทางไหนหรือเปล่าก็ไม่รู้”

กระแเสียงวิตกกังวลไม่ได้ทำให้บุษราคัมแปลกใจ แต่ก็ถามว่า
“ไหนน้องแก้วบอกว่าจะเลิกกับอัษฎางค์ยังล่ะคะ”

“แก้วจะเลิกเป็นแฟนกันแน่ๆ ค่ะ แต่ถึงอย่างไรเราก็ยังเป็น
เพื่อนกันอยู่ แก้วรู้จักอัษฎามาตั้งนานแล้ว เคยไปไหนมาไหนด้วยกัน
อาศัยฟังฟังกันมา เวลาแก้วไม่มีใครก็มีแต่เขาอยู่เคียงข้างมาตลอด
ถึงเขาจะไปมีผู้หญิงอื่นแล้ว แต่แก้วก็ยังอดเป็นห่วงไม่ได้”

“งั้นลองพยายามติดต่อดูซิคะ จะได้ว่าว่าเขาตามมาหรือเปล่า”

ฉัตรแก้วคิดเรียกเบอร์โทรศัพท์ของเพื่อนชายแต่ไม่ว่าจะ
พยายามทำอะไรก็ไม่สามารถเชื่อมการติดต่อได้ เธอออกมายืนกด
หมายเลขที่ข้างนอกบ้าน แต่ก็เปล่าประโยชน์

ได้ยินเสียงกระดิ่ง เด็กชายคนหนึ่งบังคับให้รถจักรยานคันใหญ่
เคลื่อนที่ใกล้เข้ามาในลักษณะยื่นคร่อมเนื่องจากขาเล็กๆไม่อาจจะ
เหยียดตามวงล้อในอาการนั่งบนอานได้ ท่าที่แคล่วคล่องบอกให้รู้
ว่าเจ้าหนูชำนาญต่อการขับขี่รถของผู้ใหญ่ในทำนองเป็นอย่างดี

เจ้าหนูกระโดดลงจากรถ จับให้พียงกับเสาบันไดแล้ววิ่งเข้า
มาหา เสียงพูดเหน่อแบบคนพื้นบ้าน

“นายหญิง นายหญิง... นายหญิงชื่อแก้วใช่ก้อ..?”

“ใช่ ฉันชื่อแก้ว”

“มีผู้ชายมาหานายหญิง ตอนนี้อยู่ที่เรือนผั่งโน้น”

หญิงสาวมองตามมือที่เหยียดสุดแขน ในวันที่มาถึง เสกสิทธิ์
ได้พาคณะพรรคนั่งรถสำรวจรอบอาณาจักรของเขา เธอจึงรู้ว่ามีถนน
เล็กๆ เชื่อมต่อตลอดบริเวณ ในทิศทางต่างๆ ยังปลูกเรือนหลังเล็ก
สำหรับพักผ่อนได้อยู่ในทำเลที่ร่มรื่น

“แล้วทำไมเขาไม่มาที่นี่ล่ะจ๊ะ”

“ไม่รู้ เขาบอกให้มาตามนายหญิง”

หญิงสาวเหลียวกลับไปยังตัวบ้านอย่างลึกลับ ยังเข้าตรู่ คนที่
ตื่นอยู่ก็มีแต่เพียงบุษราคัมเท่านั้น

“ไกลไหม”

“ไม่ไกล ขี่รถนี้ไปก็ได้ แป๊บเดียวก็ถึง”

“งั้นรอเดี๋ยวนะ”

เธอหมุนตัวกลับเข้าไปในบ้าน บอกคนที่นั่งรออยู่ว่า “พี่บุษ
อัษฎให้เด็กมาตาม บอกว่ารอแก้วอยู่ที่เรือนพักทางด้านโน้นคะ”

“อ้าว แล้วทำไมเขาไม่มาที่นี่ล่ะคะ”

“เขาคงไม่กล้ามา แต่ไม่เป็นไรหรอกคะ แก้วจะไปพุดกับเขา
ถ้าเขาไม่ยอมมารวมกลุ่มด้วย แก้วก็จะเป็นเพื่อนเขานั่งรถกลับกรุงเทพฯ
ไปก่อน ไม่อยากให้มีเรื่องกันตรงนี่คะ เกรงใจคุณเสก”

“นั่นนะซิคะ พี่ก็คิดว่าไม่น่าจะมาทะเลาะกันที่นี่”

“รบกวนพี่บุษช่วยบอกพี่ชัชกับคุณเสกด้วยนะคะว่าประเดี๋ยว
แก้วจะกลับมา”

เธอเดินกลับมาจับรถจักรยานตั้งขึ้น เจ้าหนูผมสั้นเกรียน
หน้ามอมตั้งแต่ยังเข้าตรู่เดินตามมายืนมองตาปริบๆ

“ไปทางไหนจะหนู”

“ทางโน้น ไปตามถนนดินเรื่อยๆ พอลงเนินสักกะเดี๋ยวก
เห็นบ้าน” มือมอมแมมชี้บอกทาง

หญิงสาวเคยชินกับรถจักรยานอยู่แล้ว แม้รถคันนี้จะใหญ่โต
เทอะทะแต่พอกระโดดขึ้นนั่งบนอานได้เธอก็พาตัวเคลื่อนไปข้างหน้า
อย่างราบรื่น อากาศยามเข้าตรู่ในไร่บนเนินเขา สดบริสุทธิ์จนเธอ
ลืมนึกถึงความบาดหมางขุนเคืองใจเพื่อนชายไปหมด อัษฎาก็ดี
เหมือนกัน จะได้พุดกันให้รู้เรื่องอย่างผู้ใหญ่ ก็เราไม่ใช่เด็กๆ กัน
แล้ว

หญิงสาวถอนใจอย่างรู้สึกผิด ความจริงก็เธอเองนั่นแหละที่เป็น
ฝ่ายอยากจะเลิกความสัมพันธ์ฉันท์คนรักที่เธอฝันนอนอยู่กับมันมา
นานปี เธอไม่ได้รักอัษฎางค์อย่างที่ผู้หญิงจะรักผู้ชายเลย เคย
ฝันอกฝันใจเมื่อเขาถอดจุก และปฏิเสธแข็งขันที่จะปล่อยให้ชายหนุ่ม

ล่องล้าลึกซึ่งอย่างที่คนรักจะพึงยินยอมต่อกัน แต่ที่ทนอยู่ด้วยมานาน ก็เพราะความเป็นเพื่อนแท้ๆ เขาเป็นเพื่อนสนิทที่เธอเฝ้าดีเป็นที่สุด เพราะเมื่อยามที่เธอเดือดร้อน ก็มีแต่อัษฎางค์คนเดียวเท่านั้นที่อยู่เคียงข้าง

แต่ในบัดนี้ฉัตรแก้วรู้ว่าเธอมีทางเลือกที่ดีกว่าอัษฎางค์มากนัก เสกสิทธิ์ร่ำรวยพร้อมพร้อมสมบูรณ์แบบ ฐานะและความสามารถของเขาจะสอนสิ่งผลักดันให้เธอเป็นผู้หญิงเก่งในแถวหน้าได้ในเวลาไม่นาน ส่วนยุทธนาที่มีอนาคตที่รุ่งโรจน์รออยู่ข้างหน้า

เหนือกว่าอื่นใด เธออ่อนไหวต่อผู้ชายอีกคนหนึ่งอย่างไม่มีเหตุผลมาตั้งแต่ต้น ความรู้สึกที่มีต่อเขาผู้นั้นไม่เหมือนอย่างที่เคยมีกับใครมาก่อนเลย

การผูกติดกับอัษฎางค์และถูกปิดกั้นจาก “พีป้อง” ตามครรลองของความถูกต้อง คงจะเป็นสิ่งสุดท้ายที่หญิงสาว จะยอมรับได้

แต่ถึงอย่างไรเธอก็ผูกพันกับอัษฎางค์เกินกว่าจะสะบัดหน้าหนี โดยยกเอาการที่เธอเผลอไปกับหญิงอื่นมาเป็นข้ออ้าง อัษฎางค์เจ็บปวดหนักที่ถูกตัดรอน ความเจ็บปวดของเขาทำให้เธอเป็นทุกข์ไปด้วย

ขอให้ข้าเข้าใจที่เธอจะ ขอให้เราเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันตลอดไป...

ผ่านแปลงไม้ผลร่มครึ้มที่กำลังเติบโต สุดทางข้างหน้า... หญิงสาวเห็นบ้านไม้หลังน้อย รถของชายหนุ่มจอดอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ ร่มครึ้ม เป็นรถของครอบครัวที่ชายหนุ่มใช้ในเวลาที่เขาบินกลับมากรุงเทพฯ

ฉัตรแก้วเร่งจังหวะถีบปั่นให้เร็วขึ้นพลาจก็สอดสายตามองหาเจ้าของรถ บ้านน้อยดูสงบอยู่ท่ามกลางแสงแดดอ่อนยามเช้า นอกจากอาการเพียบไหวของกิ่งใบต้นไม้กับพวงนกขยับที่บินร่อนหาเหยื่อก็ไม่มีสิ่งมีชีวิตใดให้เห็นอีกเลย

ถนนแคบๆ เรียบลาดขณะจักรยานวิ่งลงทำให้เธอพุ่งไปข้างหน้าเร็วกว่าที่คิด แล้วในทันใดนั้น อะไรบางอย่างก็ปะทะล้อรถที่กำลังหมุนเร็วโดยแรง... รถจักรยานเสียหลักลอยกระเด็นหลุดจากทางลงสู่พื้นที่ระดับสลับลต่ำ ร่างบางหมุนคว้างแล้วตกกระแทกพื้นแน่นิ่ง..!

ฉัตรแก้วไม่รู้ว่าจะตัวเองหมดสติไปนานเท่าไร เมื่อรู้สึกตัวเธอก็เจ็บปวดไปทั้งร่าง มีนงงมึนตึ๋นราวกับติดอยู่ในถ้ำที่หนาวเหน็บ หากแล้วความฝันนั้นก็กลายเป็นความจริงที่ทำให้เธอตื่นตระหนก หญิงสาวลืมตาขึ้นพบว่าตัวเองถูกรัดแน่นด้วยเข็มขัดนิรภัย อยู่ในที่นั่งคับแคบของเบาะรถต่อนหน้า ที่ร้ายกว่านั้นก็คืออัษฎางค์นั่งคอพับหลังสนิทอยู่ข้างๆ หลังพวงมาลัย....

รถลอยคว้างอยู่ในบึงน้ำและกำลังจมลงทุกที...!!!

เธอกรีตเสียงร้องออกมาอย่างตกใจเป็นที่สุด น้ำท่วมขึ้นมาอย่างรวดเร็ว แม้กระจกหน้าต่างถูกปิด แต่ระดับน้ำกำลังไหลเข้ามาเรื่อยๆ

“อัส... อัส...” เธอดิ้นรนจนมือเป็นอิสระ โยกคลอนร่างของเพื่อนชายพลาจก็กรีดเสียงเรียก “อัสตื่นเร็ว... ตื่น...”

อีกฝ่ายจะรู้สึกตัวก็หาไม่

เธอกรีตเสียงซ้ๆ อย่างเสียขวัญ มือสั่นเทาจนลานจะปลดเข็มขัดนิรภัยแต่ไร้ผล ระดับน้ำสูงขึ้นเรื่อยๆ เธอสิ้นไปทั้งร่างขณะที่ไขว่คว้าหาคันโยกเปิดประตูแต่ก็ไม่สามารถเปิดบานประตูออกได้

รถจมลงทุกที เธอชูคอหาอากาศแต่ก็ต้องสำลักน้ำครั้งแล้วครั้งเล่า จนในที่สุดระดับน้ำก็ไหลเข้ามาแทนที่ทุกซอกมุมในรถ... เธอตื่นตระหนก ดิ้นรนทุรนทุราย....

ในที่สุดความทรมาณที่ยาวนานก็ผ่านพ้น... ดวงตาที่เหลือกลานเพราะความตระหนกตกใจกลับปิดสนิท น้ำเย็นใสไหลเข้าแทนที่อากาศในช่องปอด ...ไม่เห็นทรมาณเท่าไรเลย ความตาย... เธอบอกตัวเองอย่างแปลกใจ ในความเลือนลอยเคลิบเคลิ้มเลอะเลือน เธอรู้สึกคล้ายถูกปล่อยให้เป็นอิสระ ล่องลอยออกไปในท่ามกลางความมัวสลัว....

เสียงใครคนหนึ่งพรวดเรียก ร่างแข็งแรงสูงล้ำสัน แต่สีหน้า กลับอ่อนโยนแฝงความรักและห่วงใย.....

ฉัตรแก้วไม่เห็นอะไรอีกแล้ว เธออยู่ในท่ามกลางความเงียบ... และมีด... ไม่มีความรู้สึกถูกลมใดๆ ทั้งสิ้น...

“แก้ว พันสี พันขึ้นมา”

ร่างสูงหนาแน่นเปียกน้ำที่ท่อนบนเปลือยเปล่าคุกเข่าอยู่เหนือ ร่างบางที่ทอดระหวายไร้สติอยู่บนพื้น เร่งทำการปฐมพยาบาลเบื้องต้น ที่เขาเคยเรียนรู้มาด้วยความรู้สึกที่ร้อนรน แม้อากาศยามเช้าจะ เยียบเย็น แต่ใบหน้าเคร่งเครียดกลับชุ่มด้วยเหงื่อ ชายหนุ่มกึ่ง น้ำหนักกดฝ่ามือที่ซ้อนกันลงบนทรวงอกเธอเป็นจังหวะ ก่อนจะเว้น ระยะเวลาเพื่อเอียงหลังไปแนบ...

หัวใจเธอหยุดเต้น...!

คนงานที่อยู่ในบริเวณวังตามชายหนุ่มมาตั้งแต่เขาร้องอุทาน เมื่อเห็นรถคันเล็กเลื้อยไหลลงจากทางลาดชันที่ครีမ်ไปด้วยแมกไม้ลงสู่ธารน้ำ ก่อนจะค่อยๆ ถูกท้องน้ำที่นิ่งสงบดูดกลืนลงช้าๆ ชายหนุ่มวิ่งอย่างสุดกำลังมาจนได้ระยะจึงกระโจนลงสู่ผิวน้ำ แหวก ว่ายน้ำไปที่รถที่เพิ่งจะจมลงทั้งคัน แล้วลากร่างบางๆ ออกมาขึ้นฝั่ง ไม่ได้สนใจอีกร่างหนึ่งที่ยังติดอยู่ในรถ ได้แต่ร้อนรนพยายาม ช่วยชีวิตหญิงสาว

คนงานที่วิ่งตามมาได้แต่ยืนดูอย่างเอาใจช่วย บางคนตำหนุค ตำว่ายอยู่ในน้ำพยายามดึงร่างของชายหนุ่มเพราะหวั่นในรถออกมา

ใบหน้าเธอถูกพลิกขึ้น ชายหนุ่มเป่าลมลงในช่องปาก

“หายใจซิ... แก้ว... หายใจ...”

ไม่มีอาการตอบสนอง นอกจากสีหน้าขาวเผือดราวไร้ชีวิต

ชายหนุ่มทำการผายปอดด้วยฝ่ามืออีกครั้ง ‘...กลับมาเถิด... อย่าเพิ่งทิ้งกันไป กลับมาหาผมนะแก้ว...’

ในเสียงคร่ำครวญร่ำร้องที่สะท้อนอยู่ข้างใน คิ้วเข้มยาวขมวด มุ่น ชายหนุ่มเป่าลมลงในช่องปากที่ซีดจนเขียว จับจ้องใบหน้าขาวซีดอย่างแทบจะไม่ยอมกระพริบตา

‘...อย่าตายนะ อย่าตาย.....’

“ตายแล้วละมั้ง”

“ไม่...!” ทั้งที่แทบจะหมดกำลังใจ ชายหนุ่มก็เงยหน้า ขึ้นตะโกนตอบเสียงพึมที่ดังแว่ว น้ำตาลคลอส่งให้ประกายดาววาววับ เขาก้มลงไปหาใบหน้าซีดบนพื้น “อย่าตายต่อหน้าผม... อย่าตาย...!”

ชายหนุ่มเป่าลมลงในช่องปากอีกครั้ง ก่อนจะถอนริมฝีปากออก อย่างตื่นเต้นเมื่อรู้สึกถึงการตอบสนอง แล้วร่างของหญิงสาวก็ กระตุกโยนตัวขึ้น มีน้ำทะเลลักออกมาจากปากและจมูก ในท่ามกลาง ความตกตะลึงพริ้งเพริดผสมกับยินดีปรีดาของคนที่จับตามอง เธอ สำลิกน้ำออกมาอีกครั้งแล้วครั้งเล่า ก่อนจะพลิกกายหันไปสำรวจ ของเหลวในกระเพาะออกมาจนสิ้นเรียวแรง เมื่อถูกจับพลิกตัวหัน กลับมา ใบหน้าซีดจนเขียวเมื่อครู่กลับแดงก่ำน้ำตาลไหลพราก

“แก้ว” คนเรียกน้ำตาลคลอ ปลื้มปิติราวกับได้รับรางวัลชีวิตล้ำค่า

“ฟี่ป่อง...” อีกฝ่ายแทบจะไม่มีเสียง ทั้งแตกตื่นทั้งมีนง

เธอกุมศีรษะด้วยความเจ็บปวด “เกิดอะไรขึ้น...”

“ขอบคุณเหลือเกิน ขอขอบคุณที่คุณแก้วไม่ตาย”

ความทรงจำเริ่มคืนกลับมา หญิงสาววาขึ้นทั้งตัว ร้องออกมา ว่า “อ๊ะล๊ะ อ๊ะอยู่ในรถกับแก้ว”

ไม่ไกลออกไป คนงานกำลังลากร่างที่อ่อนระหวายขึ้นมาจากน้ำ

“โอ... อ๊ะ... ฟี่ป่องช่วยอ๊ะด้วย...”

ชายหนุ่มมองอย่างเสียใจ สันหน้าแทนคำตอบ

“ไม่นะ อ๊ะ โธ... ทำไม่ถึงเป็นแบบนี้ ทำไมต้องเป็นแบบนี้ ด้วย...” เธอร้องให้ออกมาอย่างเสียขวัญ.....